

tidligere, end det ærede Medlem fra den anden Side (Griffstrup) udtalte, og langt tidligere end han kom ind i Folkethinget. Sagen er jo den, at der fra Folkethingets Side uden at anføres anden Grund end den: Vi ville det saa, er stillet den Fordring paa Finantsloven, at Universitetet lidt efter lidt skulde opspise sin Formue. Thi Stillingen indtil da var den, at man, efter i lang Tid, efter Overenskomst mellem Regjering og Rigsdag, at have dækket Universitetets Underbalance ved Tilskud fra Kommunitetet, ved dets store aarlige Overskud, i Folkethinget mente, at det vilde være rigtigt at forlade denne Vej, fordi man antog, at Kommunitetets Midler kunde benyttes paa bedre Maade end blot til at dække Universitetets Underbalance, en Mening, jeg slet ikke her skal angribe eller sige Noget imod. Men da Folkethinget saa fik det indrømmet, vilde det ikke samtidig gjøre, hvad ialtsald Billighed, og — jeg tillader mig at mene — Ret og Billighed — fordrede, nemlig samtidig overføre Dækningen af Underbalancen til Statskassen; havde man gjort det, var der ingen Strid kommen om den Ting. Striden er ikke reist af os, Striden er reist af Folkethinget, og derfor have vi Ret til, saalænge der i det Hele taget er mindste Haab tilbage om at tilbagevise Angrebet, da at forsøge, naar Leilighed gives, at restituere Forholdet. Vi have ikke i den Henseende gjort noget Angreb paa Folkethinget, den almindelige Valgret etc.; vi forsvare kun, hvad vi mene at have Ret til at forsvare.

Griffstrup: Jeg skal overfor den ærede Minister kun tilføie, at dette Forhold mellem Kommunitetet og Universitetet troede jeg, vi vare komne ud over saadan, at vi vare enige om, at disse to Institutioner havde hver sin særlige Opgave. Det er det, som Folkethinget har hævdet, og det Forhold, det har modsat sig, er, at Universitetets Underskud blev dækket af Kommunitetet. At Kommunitetet ud af sine Midler skulde dække Universitetets Underbalance, kunde Folkethinget ikke i Længden blive ved at finde sig i. Disse historiske Hændelsgjæringer, denne Historie, som Universitetet har, har sin Betydning, men det, der har sin største Betydning, er, at vi nu ere komne til et endeligt Resultat, og det skyldes den foregaaende Minister, der nedsatte den blandede Kommission, som har sagt os, hvordan Forholdet stiller sig der. Ganste vist har jeg ikke det Mindste imod, at den ærede Minister med Sine fastholder Haabet saa længe som muligt, det er ganske berettiget, men en juridisk Grund derfor at staa paa har efter mit Skjøn og efter Kom-

missionens Skjøn, hvorpaa vi støtte os, den ærede Minister ikke. Altsaa synes jeg, det var ganske rigtigt overfor de Udtalelser, som kom fra det ærede kongevalgte Medlem (Fischer), at minde om, hvordan denne Sags Historie var bleven sat igang nu her ganske nyelig, og hvordan den fra et Universitets-spørgsmaal er bleven til et helt andet. Det er kun det, jeg har gjort opmærksom paa. Jeg har ikke villet gaa langt ind paa Sagen for ikke at faare enten dette Things eller noget enkelt Medlems Følelser, men jeg har kun ganske faktisk henvist til denne Sags Historie, som den nuværende ærede Kultusminister har spillet en Rolle i. Maa jeg blot tilføie, da jeg nu har Ordet, at det har undret mig at høre overfor disse enkelte Bevillinger, som det ærede Flertal gennem sin Ordfører har gjort opmærksom paa, at det private Initiativ skulde Ministeriet, saavel i sin samlede Helhed som de enkelte Ministre, vogte sig for. Jeg skulde dog aldrig tro, at det var det saakaldte Bisnes-system, der var gaaet saa langt ned, at det endogsaa her skulde give sig Udslag i en Advarsel til de enkelte Ministre om at vogte sig for at tage mod Tilbud i den ene eller anden Retning, naar de fremgik af det private Initiativ. Jeg har kun villet nævne det, da det i mine Øren lyder ganske mærkeligt.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Jeg har ikke beklaget mig over, at det ærede Medlem vil gaa tilbage til Universitetsspørgsmaalets Historie, men jeg har beklaget mig over, at det ærede Medlem begyndte sin Udvikling af denne Historie midt i, paa et overordentligt sent Stadium, at han ikke gik tilbage til Spørgsmaalets første Forekomst, thi havde han gjort det, vilde han ikke have kunnet negte, at Striden er reist fra Folkethingets Side, Forsvaret ført fra den anden Side. Hvad nu angaar Forholdet mellem Universitetet og Kommunitetet, tager det ærede Medlem feil i, at denne Sag er afgjort. Denne Sag er afgjort saavidt, at en saadan Dækning af Universitetets Underbalance fuldt ud af Kommunitetet, som fandt Sted for en halv Snes Aar siden, den vil der neppe mere blive Tale om — det fordres heller ikke fra vor Side. Men det ærede Medlem har ikke Ret, naar han tror, at man ikke fra vor Side endnu fordrer og vil gjøre gjældende, at en retfærdig Opgjørelse mellem Kommunitetet og Universitetet bør finde Sted, at den er nødvendig. Og det ærede Medlem maa heller ikke tro, at man staar aldeles uden Midler til at faae sin Billie gennem-